

- **Komentář 1:**

Paní Bohuslava Hrubá se narodila 9.6. 1940 v Plzni. Vyrůstala jako jedináček s rodiči na Petrohradě a její dětství ovlivnila probíhající válka. Vzpomíná na dětství, kdy jako malá holčička sbíhala s kuffíkem se svými panenkami do krytu během náletů. Vypravuje i okamžik, kdy byl její tatínek při bombardování zaspán. Dětskýma očima tehdy sledovala svět, ve kterém mizely domy přes noc a jména letadel zněla skoro jako tajemná hra...

0:03:54 – 0:04:14

Asi 4 let jsem chodila sama do školy, do školky ráno a údajně rodina, říkala jsem se vracela a říkala jsem i 15 už jsou nad Bavory jo, protože to jsem slyšela, že bude. Takže i 15 byly nějaký era, který byly? A já jsem nevěděla, o co kráčí, ale tohleto.

- **Komentář 2:**

Paní Hrubá zažila květnové dny roku 1945. Vzpomíná na vojáky, kteří dětem házeli čokoládu, i na bezprostřední radost z konce války. Američtí vojáci pro ni zůstávají spojeni s obrazem mladých mužů, kteří si děti posazovali na záda a přinášeli do města neznámý svět burákového másla a instantního kakaa.

Později přichází únorový převrat. Vypráví o otcově víře v tehdejší ideály, o vstupu do strany a o naději na spravedlivější svět, která se postupně rozpadala.

0:10:04 – 0:10:47

Jak vzpomínáte na měnovou reformu a stávky v roce 1953? Mně se to moc nedotklo, ale moje teta, ta co jsme s ní viděli, ta už tehdy dělala a ona byla hrr všeho, takže moje teta se zúčastnila vyhazování bust politiků komunistickéjch z radnice. Ale potom šla do cihelny dělat tamhle do Černic jo. Prostě dali ji do cihelny no a nevím, za jak dlouho někdo třeba po půl roce jí pomohl, že potom se tam pocit dostala. No ale makala v cihelně a to si pamatuju dobře, jo.

- **Komentář 3:**

Už jako velmi mladá se musela rozhodovat o budoucnosti a zvolila elektrotechnickou průmyslovku.

Po škole nastoupila do Škodovky, kde prošla různými provozy. Právě zde se začal naplno uplatňovat její zájem o jazyky, který sahal už do dětství a období poválečné přítomnosti americké armády.

Začala pracovat ve vědeckotechnických informacích, kde byla znalost cizích jazyků nezbytná. Zpracovávala odborné texty v angličtině, vyhledávala články z technických časopisů a připravovala jejich anotace pro výzkumné pracovníky. Z dívčího zájmu o angličtinu postupně stala odborná kvalifikace.

0:18:05 – 0:18:58

Vlastně jmenovalo se to... vědeckotechnické a ekonomické informace a tam člověk potřeboval prostě ty jazyky. My jsme dostávali z vědárny, ale ty byly bezvadný. Štosity opravdu odborných časopisů, anglickej, francouzskej, francouzsky jsme zase neuměli, ale byly tam anotace. Jo, buď německý nebo anglický. No a my jsme vlastně hledali v tom články, které se týkaly problematiky. Já dělala Doudlevcích VPD a psali jsme ty anotace jsme psali do sešitu s propisem. Tehdy nebyli žádní počítače nic, takže normálně jako kopírák a my jsme hned ty kopie rozesílali těm našim výzkumným pracovníkům.

- **Komentář 5**

V současné době paní Bohuslava Žije v rodinném domku v Plzni na Slovanech a ve svých 85 letech je stále velmi aktivní. Jak paní Hrubá vnímá současnou společnost?

0:36:08 – 0:36:24

takže prostě lidi věří takovým hloupostem, který vůbec nechápu, že můžou prostě zdravěj úsudek, ale ono taky každej na to nemá ty závitky. Jo, ono je to těžký. Ono. Když holt to nemáte v tý hlavě, no, tak on vám to tam nikdo nenasadí.